

ANTÒNIA FUSTÉ RIERA, DE CAN MOCS

Núm. 35

Coneguda popularment com l'Antonieta de can Mocs, va néixer el 5 de juliol de 1940 a la casa de pagès que tenia aquest malnom, una masia erigida a finals del segle XIX en uns terrenys entre l'actual Gran Via i l'antic torrent dels *Hermanos*, avui carrer de l'abat Oliba, i que limitaven amb la finca de can Dori.

L'Antonieta va ser batejada el 18 del mateix mes a l'edifici del Patronat, que en aquells anys feia la funció d'església, i li imposaren el nom de l'àvia materna. Era filla de **Lluís Fusté Roig**, jornaler de Sant Iscle de Vallalta, que era fill de Joan Fusté Vives, també de Sant Iscle i de Teresa Roig Buch, de Premià de Mar; i de **Salvadora Riera Riudemeya**, filla de Joan Riera Matas i d'Antònia Riudemeya Angelencas, d'Òrrius. Els seus besavis materns van ser, d'una banda, Salvador Riera Ramon —sembla que fou el primer propietari de Can Mocs— i Teresa Matas Ballester i, de l'altra, Josep Riudemeya Triadó i Teresa Angelencas Canyas.

L'Antonieta anava a l'escola de [Donya Alfaro](#) i assistia cada dia a casa de mossèn Josep Selva, capellà dels germans de La Salle, on vivia amb la seva germana, al costat del Noviciat. Va aprendre a llegir i escriure bé, a cosir i a brodar. Va fer la primera comunió el 26 de maig de 1949 a la nostra parròquia i va ser instruïda en una gran espiritualitat, que la va marcar per tota la vida. Explicava com, de petita, la seva àvia havia conegut al sant Germà Miquel. Després, de jove, començà a treballar de pagesa al costat dels pares, al camp, on visqué tota la vida. Cap als anys 50 s'inicià venent verdura al mercat de la plaça de l'ajuntament amb la seva mare.

Masia de can Mocs i el carro de can Mocs menat pel pare de l'Antonieta, en Lluís Fusté (anys 1960)

L'àvia Antonieta Riudemeya i grup de la primera comunió on es poden reconèixer molts infants de Premià. L'Antonieta és a primera fila, la tercera per la dreta.

Recordatori amb data, segell de la parròquia i signatura de Mn. Manuel Torrents. L'Antonieta a la seva parada de la plaça de l'Ajuntament i al mercat de Sant Joan.

L'edifici del [mercat municipal de Sant Joan es va inaugurar](#) el 24 de juny de 1968. L'Antonieta hi va tenir una parada de verdura durant més de 32 anys, fins el 2000, en què es jubilà. Ja de gran es va casar amb Fanding Kintech, i van viure en la nova casa de la Gran Via que va fer construir en vendre's la masia i els terrenys. Després s'estigué uns anys a l'Àfrica, on morí el seu marit, i ja vídua visqué en un pis del carrer de Jacint Verdaguer, davant del mercat municipal. Una malaltia l'obligà a ingressar al Casal de Curació de Vilassar de Mar, on morí el 7 de juliol de 2025. Aquells dies ja explicàrem al Full Parroquial del Logos la seva fe, religiositat i espiritualitat i l'hàbit d'anar a missa cada dia, fets que marcaren molt la seva gran personalitat. En jubilar-se i acomiadar-se de la seva parada del mercat, en

[Joaquim Grifol i Puig](#) li va dedicar una poesia, com si fossin paraules d'ella, que ara copiem. L'Antonieta va guardar aquesta poesia amb molt d'afecte perquè la descrivia tal com era:

ADÉU SIAU

En el comiat d'Antònia Fusté i Riera

Adéu-siau, premianencs...
bona gent d'aquesta plaça
que tant hiverns com estius
heu estat contributius
sense distinció de raça.
M'he fet gran, com comprendreu,
i les cames ja em fan figa,
i com tots molt ja sabeu,
que no deixo cap hereu...
però ja he tancat la botiga.
A alguns els vindrà de nou
aquesta resolució meva;
Això era un gran enrenou...
vaig dormir-hi i vaig dir prou!...
ha arribat l'hora suprema.
Cansada de vendre verd
ja no sé si soc mig bleda,
sols sé que us enyoraré

i rius i tot ploraré
com Maria Magdalena.
Sort tindrè del meu negret
que m'endolcirà la vida;
amb ell he anat endavant,
ha estat el meu ajudant
i la meua companyia.
A ningú deu estranyar
que parli d'aital manera;
no és el color de la pell
que ens fa anar el cor de gairell
ni una afecció ploranera:
és un doll de sentiments,
que tots gairebé tenim,
i que en certes ocasions
i per diferents raons
callem... o bé descobrim.
Agraeixo a les persones
que durant trenta-dos anys
m'han comprat fruita i verdures,

(tant les verdes com madures,) així com als meus companys,
com a l'amic Fanding Kintech
home bo i intel·ligent
que amb decisió i valentia
ha fet tot el que podia
ajudant-me en tot moment.
I com que per llei de vida
la mare la tinc al cel...
amb una fe recollida
crec amb unció decidida
que era una mare model.
I ha arribat l'hora preciosa...
i si us he ofès... em sap greu;
no sé dir altres paraules...
pensaré molt en vosaltres
i el dia en què us dic: Adéu!

